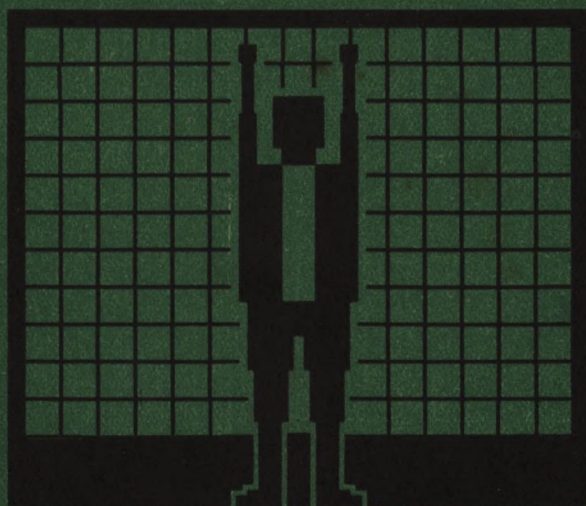

TIEN JAAR

A : S : C :

DE VOLEWIJCKERS

1920

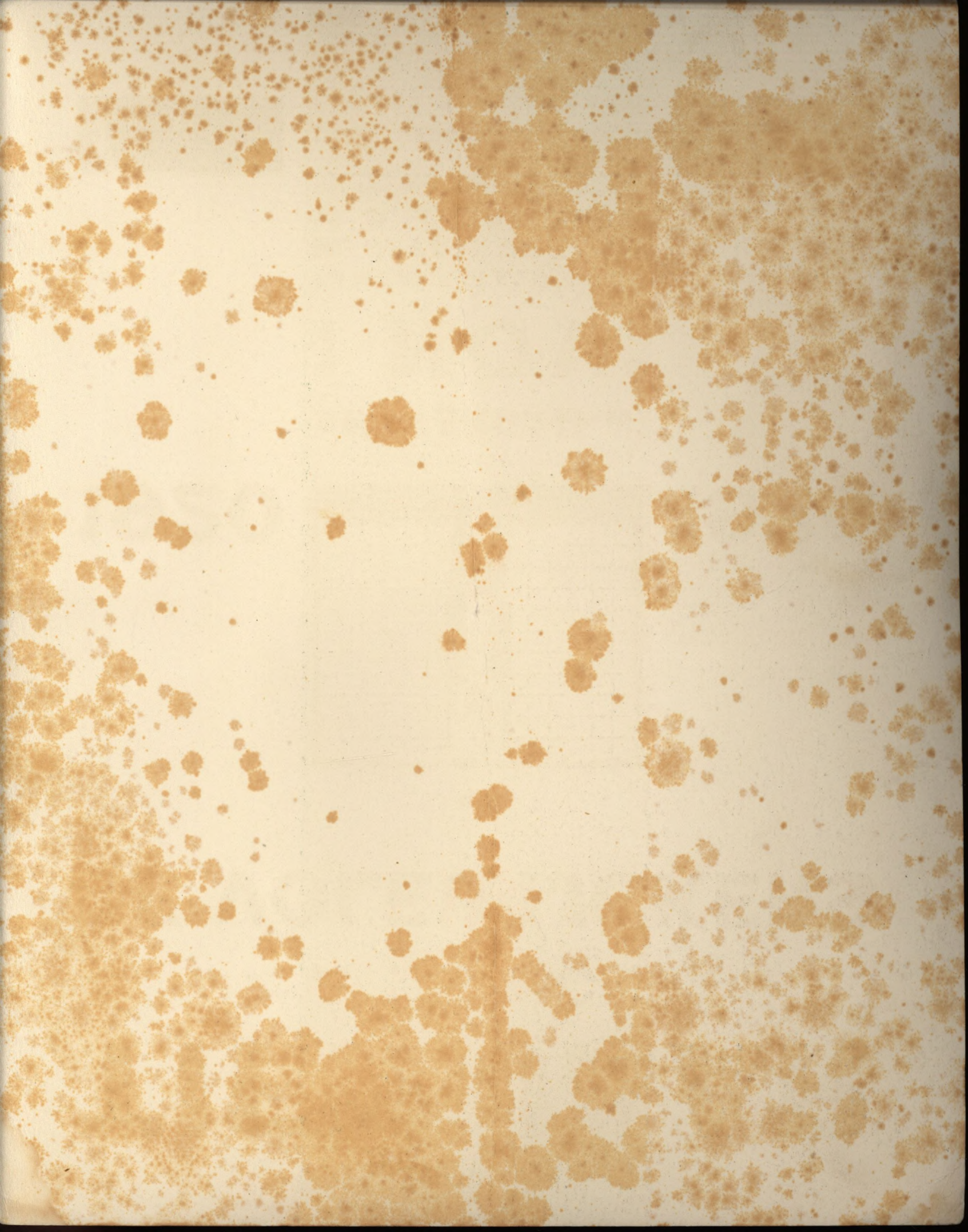
1930

AMSTERDAM-N:

1 NOV:

**SAMENGESTELD DOOR
M. J. VAN VEELLEN
W. P. J. HEINDIJK
== R. BREUR ==**

**DRUK VAN BUYS & ZOON
FOTO'S VAN J. MAAS**

*Het sportveld zij een school, waar tucht en zelf-
beheersching worden onderwezen als de onmisbare
grondbeginselen van een fairen sportieven strijd.*

Het Mosveld op
Zondag 16 April
1930. - Promotie-
wedstrijd „De
Volewijckers”-
Spartaan 0-1

TIEN JAAR

Nu „de Volewijckers” hun tweede Lustrum vieren, is het mij een voorrecht, al dezen tijd in het Bestuur zitting te hebben gehad en daaraan steeds prettige herinneringen te hebben overgehouden.

Wij zijn gegroeid van een kleine A. V. B.- tot K. N. V. B.-vereniging.

Zeker, er is in dien tijd wel eens iets geweest, dat wij gaarne anders hadden gezien, maar over het algemeen was de toestand gezond.

Er was tusschen Bestuur, diverse Commissies en Leden bijna steeds een goede en prettige samenwerking en het kòn niet anders of dit moest „de Volewijckers” ten goede komen.

Hoe dikwijls denk ik nog terug aan onze tochten per spoor, boot, fiets of soms per auto — hoeveel prettige herinneringen zijn er niet verbonden aan het terrein op de Hamerkade, dat nog altijd bekend is als „t Volewijck-terrein”? Nu — op ons mooie Mosveld. Hoe wordt ook daar menigmaal een wedstrijd gespeeld, die nog lang in het geheugen blijft en waarover wij telkens weer spreken: „En, weet je nog wel...?”

Niet alleen voetbal wordt beoefend. Ook de

athletiek vindt onder ons meer en meer ijverige beoefenaars. En ongetwijfeld zou er nog meer aan zomersport worden gedaan, als wij gedurende den zomer een geschikt terrein daarvoor hadden.

Wanneer wij de kracht van onze Vereeniging mogen toeschrijven aan den goeden geest, die vele jaren al onder ons heerscht, dan mogen wij toch niet vergeten, dat ook de intense belangstelling van onze buurtgenooten een machtige factor is. Er is zoo langzamerhand een hechten band gegroeid tusschen „de Volewijckers” en de Noord-Amsterdammers, een band, die elken Zondag, als er op het Mosveld een wedstrijd wordt gespeeld en vele honderden optrekken om het spel van hùn club te gaan zien, nog wordt versterkt.

Hopen wij, dat het zoo blijven moge! Dat in het tweede tiental jaren den goeden naam, dien „de Volewijckers” zich hebben veroverd, door allen zal worden hoog gehouden.

Sportbeoefening — prachtig, maar dan immer trachten een sportsman met karakter te zijn!

Hiermede — Volewijckers — Excelsior!

W. P. KOSTER, Voorzitter

„DE VOLEWIJCKERS“ 1920 - 1 NOV. - 1930

Amsterdam-Noord heeft zich in de laatste tien à vijftien jaren ontwikkeld tot een belangrijk en aantrekkelijk stadsdeel. Voor ieder, die deze ontwikkeling als belangstellende heeft gevolgd, kan de A.S.C. „de Volewijckers“ geen onbekende gebleven zijn. In de tien jaren van haar bestaan is zij geworden tot een deel van Amsterdam-Noord. Ze is gegroeid in en met dit stadsdeel. Welhaast ieder kent haar werk en — velen waardeeren het. Zij wordt gedragen door een sterke sympathie, die in de talrijke arbeidersbevolking telkens weer tot uiting komt.

Het was in den zomer van het jaar 1920, dat het woningcomplex van de K.N.S.M. aan de Meeuwenlaan, zijn voltooiing naderde. Enkele nieuwe bewoners waagden zich reeds in het toen uiterste Noorden van Amsterdam. En de jongens, echte Amsterdamsche jongens, dus liefhebbers en ijverige beoefenaars van het straatvoetbal, vonden in de nog braakliggende terreinen prachtige speelvelden. Bij een tweetal hunner, C. Visser en P. Bonte, vormde zich het plan nu eens een echte, een heusche club op te richten. Het kwam inderdaad zoo ver, met hulp en steun o.a. van Th. v. d. Broek, J. Koster, J. F. Reekers, P. ter Beek, J. Dekker en J. Reder. Van deze jeugdige enthousiasten is J. Koster Jr. onafgebroken lid gebleven; anderen komen voor op de donateurslijst, sommigen zijn korter of langer tijd ontrouw geweest.

De eerste wedstrijden werden gespeeld tegen andere dergelijke clubjes. Kleedingstukken fungeerden als goalpalen en het kwam voor, dat een wedstrijd onderbroken werd, om een eindje verderop een nog „geschikter“ terrein te zoeken. De eerste bal begaf het spoedig; de kas was niet toereikend een nieuwen aan te schaffen. Wat nood? Een intekenlijst werd den bewoners van de K.

N.S.M.-woningen aangeboden en weldra werd er weer lustig op los getrapt.

Enkele ouderen voelden zich tot het groepje aangetrokken. Onder hen was de tegenwoordige voorzitter W. P. Koster. Mede door hun invloed kreeg men grootheids-droomen: men wilde hoogerop — meer leden — wie weet . . . ?

Een vergadering werd uitgeschreven. Het schaftlokaal van de werklieden, die aan het bouwblok hadden gewerkt, mocht daarvoor worden gebruikt. Er verschenen een aantal nieuwe gezichten en zoo werd in den avond van den 1en November 1920, bij het licht van een bescheiden petroleum-lampje en een kaars, besloten tot definitieve oprichting van de Amsterdamsche Sportclub „Door Vrienden Opgericht“, D.V.O.. Een Bestuur werd gekozen, de K.N.S.M. schonk een stel doelpalen, terrein was er genoeg te vinden. Meestal speelde men op een terrein aan de Meeuwenlaan, tegenover de K.N.S.M., totdat op zekeren dag een politie-agent dat wat al te dicht bij de bewoonde wereld scheen te vinden en hij het verbood. Even later zag men spelers, doelpalen en belangstellenden verhuizen naar een verderop gelegen vlakte, en daar speelde men lustig verder.

Op den duur was een dergelijke toestand natuurlijk onhoudbaar. Men wenschte te spelen in geregeld verband. Maar dan moest men ook de beschikking hebben over een eigen, bespeelbaar terrein. De kantoor-afdeeling van de K.N.S.M. speelde toen op een deel van het Verschureterrein aan de Hamerkade. Het gelukte het Bestuur der jonge club toestemming te verkrijgen tot het spelen van wedstrijden op ditzelfde terrein en de daar reeds spelende club stond zelfs haar kleedgelegenheid af. Nu kon men trachten in den A.V.B. te komen en weldra was de aansluiting een feit. Evenwel niet, zonder dat een naamsverande-

Hoe Amsterdam-Noord „De Volewijckers” ontving na het behalen van het Kampioenschap 1929-1930.

ring had plaats gehad; er was reeds een club, die onder den naam „D.V.O.” speelde en toen men in het seizoen 1921—'22 voor de eerste maal aan de competitie van den A.V.B. deelnam, was de club geregistreerd onder den naam van „de Volewijckers”. Zes jaren heeft zij daarna met afwisselend succes in den A.V.B. gespeeld, totdat het enthousiasme haar zoover bracht, dat zij voor het seizoen 1927—'28 in de vierde klasse van den K.N.V.B. werd opgenomen. Na drie jaar kwam de overgang naar de 3de klasse en reeds het eerste seizoen 1929—'30 bracht aan „de Volewijckers” het kampioenschap van haar afdeling. Dit inderdaad prachtig en opmerkelijk succes werd een gebeurtenis in het leven van de Noord-Amsterdammers, die „de Volewijckers” na het behalen van het kampioenschap in den allerlaatsten wedstrijd met groot enthousiasme ontvingen. De daarop gevolgde promotie-wedstrijden brachten haar weliswaar niet het door sommigen verwachte en door velen gewenschte tweede-klasse-schap, doch ongetwijfeld zullen „de Volewijckers” volhardend op den eenmaal ingeslagen weg trachten voort te gaan.

De lotgevallen tusschen de krijtlijnen worden elders in dit jubileum-boek nader behandeld, zoodat wij de beschouwing van de geschiedenis der organisatie kunnen vervolgen.

De tien jaren van haar bestaan zijn goede jaren geweest.

„De Volewijckers” is een levensvatbare en le-

venskrachtige club gebleken. Langzaam maar zeker neemt haar ledental toe, het aantal donateurs groeit snel — en daarmee de mogelijkheden van de toekomst.

	Leden	Donateurs
1920—'21	50	45
1921—'22	62	50
1922—'23	80	40
1923—'24	70	50
1924—'25	72	58
1925—'26	78	85
1926—'27	88	210
1927—'28	92	210
1928—'29	121	326
1929—'30	130	480

In de rijen der donateurs is de heer Beuse onafgebroken vertegenwoordigd geweest.

In overeenstemming met dezen verheugenden groei nam ook de financiële kracht steeds toe.

	Inkomsten	Uitgaven
1920—'21	f 484.50	f 431.61
1921—'22	„ 824.59	„ 680.58
1922—'23	„ 1089.27	„ 938.91
1923—'24	„ 1027.89	„ 960.69
1924—'25	„ 1052.39	„ 909.37
1925—'26	„ 1478.18	„ 1287.58
1926—'27	„ 1859.78	„ 1722.74
1927—'28	„ 2577.71	„ 2431.80
1928—'29	„ 3784.46	„ 3602.08
1929—'30	±,, 5000.—	±,, 5000.—

Bovendien werd nog besloten tot instelling van een reservefonds, waarvan de stand sindsdien was:

November 1926	f 45.66
„ 1927	f 180.44
„ 1928	f 300.—
.. 1929	f 468.56

De elkaar opvolgende besturen en bestuurders hebben voor het merendeel met een heerlijk enthousiasme gewerkt. Eén der punten, waaraan zij voortdurend hun aandacht moesten wijden, was wel de terrein-kwestie. Reeds bespraken wij, hoe „de Volewijckers” de beschikking hadden gekregen over het Verschure-terrein. Toen de Kantoorafdeeling der K.N.S.M. dit terrein verliet, kwam het zelfs geheel aan hen. Zij trachtten, voor zoover mogelijk, eenige verbeteringen aan te brengen — waaraan met liefde werd gewerkt. Zoo arriveerde eens een geweldige ijskast op het terrein — waarmede men de kleedgelegenheid trachtte te verbeteren. Maar immer dreigde het oogenblik te komen, dat „de Volewijckers” het terrein zouden moeten verlaten, want reeds in den beginne werd het bekend, dat de Gemeente

Amsterdam het noodig had voor den aanleg van een haven. Het Bestuur stond dus voor de harde noodzaak elders een bespeelbaar veld te zoeken — want als altijd in dergelijke gevallen, was het bezit van een speelterrein ook voor „de Volewijckers” een levenskwestie. Vele plannen zijn gemaakt, vele pogingen ondernomen — en mislukt.

Zelfs de mooist-opgezette plannen brachten het nimmer tot uitvoering. Gelukkig eischte het Gemeente-bestuur het terrein niet spoedig op en toen het in 1925 eindelijk zoover kwam, — was er een nieuwe mogelijkheid geschapen. De sportvelden aan den Fasantenweg en het Mosveld waren gereed gekomen en het mocht het Bestuur gelukken met de daartoe bevoegde instanties overeen te komen, dat „de Volewijckers” op het terrein Mosveld konden spelen. Weliswaar staat het terrein niet geheel ter beschikking der „Volewijckers”, maar wij mogen verwachten, dat bij den gebleken voorspoedigen groei der club, ook de mogelijkheid komen zal, dat zij mettertijd een speelterrein zal verkrijgen, dat geheel en ten allen tijde ten haren dienste is.

Intmiddels zijn door den A.B.L.O. op aanvraag

*Welkom in Amsterdam-Noord.
Kampioen
1929-1930
3e klasse A, Afd. I.*

De jongste donatrice.

van en in prettige samenwerking met „de Volewijckers”, tal van verbeteringen aangebracht, die door het talrijke publiek, dat de wedstrijden gaarne bijwoont, zeer worden gewaardeerd — en ook het spelpeil ten goede kunnen komen.

„De Volewijckers” heeft haar kracht vooral geconcentreerd op het voetbal-spel. Het heeft niet ontbroken aan pogingen, om ook andere takken van sport te gaan beoefenen. Zoo heeft men in den beginne beproefd tot de oprichting van een korfbal-afdeeling te komen. Dit is evenwel mislukt. Meer succes had men met de beoefening der atletiek. — „De Volewijckers” had het geluk, enkele zeer goede en enthousiaste propagandisten te vinden onder haar menschen — en, hoewel nog betrekkelijk jong, mag zij toch met genoeg reeds terugzien op de behaalde resultaten. Komt er metertijd meer oefengelegenheid, dan zullen tal van jeugdige „Volewijckers” ongetwijfeld trachten hun prestaties op te voeren en de resultaten te verbeteren.

Reeds spoedig na de deelname aan de competitie van den A.V.B., bleek de behoefte aan een publicatie-middel, waardoor het gemakkelijker zou zijn de vereenigingsmededeelingen onder de leden te brengen en dat deze tegelijkertijd vaster aan de organisatie zou binden. Zoo verscheen op 15 Aug. 1922 het eerste nummer van „De Volewijcker” onder redactie van G. Stuve. Sindsdien is het

regelmatig verschenen en tenslotte uitgegroeid, tot wat de clubkrant nu is: een prettig uitziend orgaan, waarnaar ieder lid en donateur maandelijks met verlangen uit ziet. In den beginne heeft het evenwel heel wat stof doen opwaaien, vooral toen bleek, dat sommige redacteuren de opvatting huldigden, dat zij hun persoonlijke kritiek op Bestuur, organisatie en spelers vrij in het clubblad konden neerschrijven. Dit moest in een jonge en onervaren organisatie moeilijkheden brengen — en 't heeft die ook gebracht.

De eerste jaargangen werden met veel opoffering van tijd en moeite in elkaar gezet. Na twee jaar verscheen het met gedrukten kop, pas het nummer van Januari 1927, Vierde Jaargang Nr. 5, verscheen met vier pagina's geheel in druk. Oplaat 200 exemplaren. De groei der vereeniging bracht mede, dat reeds de jaargang 1928 geregeld in zes pagina's moest verschijnen. De toen bestaande pers- en propaganda-commissie slaagde erin, het blad geregeld te doen verschijnen door de financiëele mogelijkheden daartoe te scheppen. En nadat Jansen, de tegenwoordige administrateur van het clubblad, een plaats in de commissie had gekregen, mocht het gelukken het blad te doen verschijnen in den vorm waarin wij het tegenwoordig kennen. Zeker een prestatie, waarvoor „de Volewijckers” de pers- en propaganda-commissie dankbaar kunnen zijn. Ook de redactie, bestaande uit M. J. v. Veelen, Ph. K. Corstens en R. H. v. d. Winkel, spant van maand tot maand haar beste krachten in, het clubblad tot iets goeds en waardevols te maken.

Trouwens, „de Volewijckers” wenschen meer te geven, dan enkel voetbal. Een feestcommissie organiseert gezellige, intieme clubavonden, die de onderlinge verstandhouding onder de leden en den band met de donateurs versterken moeten. Zij ziet er ook niet tegenop grootere feestavonden in elkaar te zetten, waarop zij naar haar beste kunnen tracht iets goeds te brengen. In de laatste jaren wordt zij daarbij trouw terzijde gestaan door de leden van het tooneelclubje, „de Vroolijke Volewijckers”, die reeds meermalen hebben bewezen, iets goeds te kunnen geven.

Alle commissies releveeren lijkt ons overbodig, te meer, waar de overtuiging, dat ieder naar de mate van zijn kracht meewerkt, om de „de Volewijckers” omhoog te brengen, in breeden kring aanwezig is.

Voor de elftal-commissie, bestaande uit de heeren Ph. K. Corstens, R. H. v. d. Winkel, J. Meulenbroek, P. de Lange en A. v. Schaick willen wij een uitzondering maken. Deze hardwerkende Commissie verdient het alleszins.

Tien jaren zijn voorbij. Wanneer het gelukt, den geest, die in „de Volewijckers” gegroeid is, te versterken en op te voeren, is de veronderstelling dat de volgende tien nog veel goede en mooie momenten zullen brengen geenszins gewaagd.

BRAVO „VOLEWIJCKERS”

Bij het klimmen der jaren stijgt ook het aantal clubs, dat belangrijke lustra viert. We hebben reeds onze vijftigjarige pioniersclub „the good old H. F. C.”, we hebben al circa een tiental clubs boven de veertig en we zijn feitelijk in een stadium beland in ons Hollandsch voetbalwereldje, waarin de groote „men” van jubilea beneden de veertig jaren, ternauwernood notitie pleegt te nemen. De eerste mijlpaal van belang treedt voor elke club echter reeds vroeger in. Het moge dan zijn, dat de algemeene belangstelling door dergelijke bescheiden lustra niet meer getrokken wordt; voor de club zelf en voor allen, die er rechtstreeks, of door banden van vriendschap toe gerekend kunnen worden, is het tweede lustrum, de viering van het tienjarig bestaan derhalve, de groote mijlpaal gedurende de eerste kwart-eeuw. Maar of nu het simpele feit, dat een club tien jaren deel uit maakt van onze sportgemeenschap, aanleiding mag zijn tot feestelijkheden, dat hangt van elk geval op zich zelf af.

Volgens mijn persoonlijke meening zijn er in Nederland in het algemeen en in Amsterdam zeer in het bijzonder, veel te veel clubs. We erkennen ten volle het bestaansrecht van kleine clubs en zien er ook het groote nut voor de sportgemeenschap terdege van in, bovenal omdat in kleine clubs, de sportidealen veel eerder bereikt worden, dan in de allergrootste vereenigingen.

Maar dat begrip „klein” mag niet onbeperkt zijn en een club zonder de meest bescheiden middelen om hare leden van de sportbeoefening te laten profiteren en die sportbeoefening aan de lichamelijke opvoeding ten goede te laten komen, zulk een club kan toch, eerlijk gesproken, in den tegenwoordigen tijd beter verdwijnen dan het leven rekken. Deze „diagnose” moge hard en wreed zijn voor velen, zij lijkt mij onaantastbaar.

En in elk geval kan ik mij niet indenken, dat dergelijke miniatuurclubjes, zonder voldoende leden, zonder aanhang, zonder behoorlijke speelgelegenheid en wat dies meer zij, aanleiding zouden kunnen vinden om een met hangen en wurgen bereikten verjaardag feestelijk te herdenken.

Een club is eerst dan geslaagd, wanneer zij expansie-vermogen toont te bezitten, wanneer in de jeugdperiode groei en gezonde ontwikkeling geconstateerd kunnen worden en wanneer uit alles blijkt, dat de club zich in veler sympathie en waardeering mag verheugen. Zulk een club kan om zijn mijlpalen vreugdevuren ontsteken!

Welnu, zulk een club — ik behoef het u niet te zeggen — is „De Volewijckers”. En wanneer mij dan de uitnoodiging bereikt, om voor de feestuitgave ter eere van het 10-jarig bestaan dezer club, een bijdrage te leveren, dan kost het mij geen moeite, u te verzekeren, dat uw club trotsch mag zijn op wat zij bereikt heeft, dat er weinige vereenigingen in den lande zijn, die in tien jaren tijd een dergelijke vlucht namen en in zoo sterke mate tot de verwezenlijking van de sportieve idealen, die wij allen nastreven, hebben bijgedragen.

Gij hebt óók geluk gehad. Gij zijt hier in een zonneland geboren. Gij zijt gegroeid met dit sterk stuk Amsterdam, waaraan gij de kracht ontleend hebt voor uwen voorspoed en uwe vitaliteit.

Gij waart de eerste in uw rayon en gij zijt het gebleven. Uw wieg stond op goeden bodem, maar gij hebt dien bodem op voortreffelijke wijze bewerkt.

Gij werd geboren in de eerste industriebuurt van onze metropool; Amsterdam-Benoorden het IJ is de slagader van Groot-Mokum.

Maar die geboorte legde u den plicht op krachtig mee te arbeiden. Wie hier niet van aanpakken

weet gaat ten onder, doch wie met energie en talent de hand aan den ploeg slaat, die komt er. Gij zijt er gekomen en al speelt gij op dit moment nog in de 3e klasse van den K. N. V. B., al zijt gij voor de outsiders nog „een kleine club”, in werkelijkheid behoort ge nu reeds tot de grootsten van onze stad en tot de steunpilaren van onze voetbalwereld.

Het was mij een voorrecht in den voorbijen zomer een wedstrijd op uw terrein gade te slaan, waar mij bovenal den frisschen geest en... de eenvoud geïmponeerd hebben.

Men voelt het bij intuïtie, wanneer men te doen heeft men leiders, die tact bezitten en die hun arbeid voor de club verrichten uit liefde voor die club en voor de sport.

Zóó kan voetbal een zegen zijn voor de jeugd en voor allen, die er in opgaan. Want aanhanke-lijkheid voor een club is een gezond en te waar-deeren eigenschap voor elk individu, zooals trouwens genegenheid voor zijn ouderhuis, voor zijn geboortegrond, voor de stad zijner inwoning en voor zijn vaderland natuurlijke en den mensch sierende eigenschappen zijn.

Dat deze gevoelens een enkele maal in chauvi-nisme ontaarden, bewijst geenszins, dat zij niet goed zouden zijn. Wanneer men nooit vergeet, dat er in ons leven hoogere idealen en belangrijker zaken zijn dan sport en club, dan geve men zijn toewijding gerust in onbepaalde mate aan zijn vereeniging. Men draagt daardoor bij tot een opgewekte levensopvatting en tot de fysieke

gezondmaking van honderden jongelui en dui-zenden ouderen verschaft men een prettige en sportieve afleiding.

Men behoeft niet aan voetbal te doen om de lichamelijke opvoeding te dienen en men behoeft niet naar voetbal te kijken uit zuiver sportieve aspiraties. Ook dan als men uitsluitend voor zijn genoegen speelt en als de belangstelling slechts voortspruit uit sympathie of belangstelling voor de spelenden, dan óók helpt men met die sport-beoefening en met die belangstelling voor de sport in de goede richting stuwen, de richting, die we allen op moeten om Nederland tot een sportief land te maken.

Van dat ideaal zijn wij nog ver verwijderd, maar zeker is, dat in het streven om dat einddoel — dat onze volkskracht verheffen zal — te be-reiken geen macht zoo sterk is als goed georga-niseerde en sportief geleide clubs. En waar gij, „Volewijckers”, in dat opzicht meer dan uw plicht deed, waar ge een club gewrocht hebt, die niet alleen voor uw Over-IJ-sch territorium-doel voor geheel Amsterdam van bijzondere beteekenis is, daar past het, op deze plaats een woord van hulde uit te spreken voor degenen, die uw club de huidige eervolle positie deden innemen.

Gij zult ondervinden, dat het nog moeilijker is, zich op een zoo voorname plaats in het sportleven te handhaven, dan die plaats te bereiken, doch ik vertrouw, dat uw mooie club zich handhaven en nog verder opwerken zal. Ik wensch uw club dat van harte toe!

J. HOVEN

BIJ HET TWEEDE LUSTRUM VAN „DE VOLEWIJCKERS”

Gaarne voldoe ik aan het verzoek van de Com-missie tot samenstelling dezer feestuitgave, een artikeltje bij te dragen, omdat...

Ja, waarom eigenlijk?

Omdat „de Volewijckers” een belangrijk ge-deelte van één der A.B.L.O. terrein-complexen ge-huurd heeft?

Och, er zijn zoo veel vereenigingen, die van ons terreinen gehuurd hebben en ik zou niet graag ge-roepen worden, om dat feit alleen artikeltjes te

moeten schrijven bij alle lustra, die gevierd wor-den.

Omdat ik dan het 10-jarig bestaan van een voet-balvereeniging zoo'n belangrijke gebeurtenis acht?

In geen deele. Dat feit op zichzelf vind ik waarlijk niet zoo belangrijk. Het komt er slechts op aan, op welke wijze die 10 jaren bestaan zijn.

En dat is het nu juist, die wijze waarop, dat ik niet aarzelde, om toezegging voor een artikeltje te doen.

Het zal zoo ongeveer vijf jaren geleden zijn, dat ik voor het eerst kennis maakte met „de Volewijckers” en in deze jaren heb ik al heel wat gecorrespondeerd en geconfereerd met het Bestuur en ik vind het een aangename taak, bij het 10-jarig bestaan eens openlijk te mogen getuigen, dat ik geen spijt heb, dat de eerste kennismaking geleid heeft, tot een zoo blijvend, en ik zou haast zeggen zoo'n innig contact, als er nu bestaat tusschen „de Volewijckers” en den A. B. L. O.

Ik heb medegemaakt en medegejuicht, toen ge als kampioen van den A.V.B. overgingt naar de 4e klasse van den N.V.B., die toen nog niet die groote K. voor zijn naam voerde. En toen wij gezamenlijk confereerden, over wat er gebeuren moest, om dien overgang mogelijk te maken, waren wij het al heel gauw eens. Ge kreeg uw grooter terrein. Ik herinner me Uw overwinning in de 4e klasse en Uw overgang naar de 3e klasse. Weer volgde er een conferentie, en ge kreeg Uw tribune.

En we zullen ons gezamenlijk herinneren, hoeveel voeten het in de aarde had, voor en aler de nieuwe kleedgelegenheid was tot stand gekomen.

En zoo is er meer. Gaan we na, de veranderingen, die in de laatste 5 jaren op het Mosveld tot stand zijn gebracht, dan mogen we dankbaar zijn, al is voor voldaanheid nog geen reden. Er zullen nog wel eenige zaken moeten geschieden, voor we op onze lauweren gaan rusten en zullen kunnen zeggen: „Nu hebben we geen wenschen meer”.

En waarom wij A.B.L.O.-ers ons zoo graag inspanden, om aan Uw wenschen tegemoet te komen?

Omdat wij omgekeerd dezen arbeid gewaardeerd wisten en mede, omdat wij de overtuiging hebben gekregen, dat deze vereeniging op de goede wijze wordt geleid en ons de medewerking verleent, die noodig is tot bereiking van het ideaal: voldoende speelruimte, goede speelvelden en een goede accomodatie.

En het is daarom, dat ik U, Volewijckers, van harte geluk wensch met Uw tienjarig bestaan en de hoop uitspreek, dat het U gelukken mag, Uw vereeniging tot nog grooter bloei te brengen.

„De Volewijckers” level!

Proficiat!

JAC. VAN PAREREN,
Secretaris A.B.L.O.

NU „DE VOLEWIJCKERS” FEEST VIJFEN . . .

Mijn vrienden van „De Volewijckers” gaan feesten. Dat is een puik idee. De boog kan niet altijd gespannen blijven — en daarom is het goed, dat er af en toe eens een aanleiding is (of gemaakt wordt) om de bloemetjes buiten te zetten. . . .

Er is dan tevens aanleiding om eens terug te zien op wat in de afgelopen jaren bereikt werd — en dat is bij „De Volewijckers” heel wat! Er is bovendien aanleiding om eens vooruit te blikken in wat de toekomst zal brengen — en die toekomst ziet er voor „De Volewijckers”, als ik het goed zie, bemoedigend uit.

En tenslotte is zoo'n jubileumfeest steeds zoo'n prettig motief voor anderen — als voor mij bijv. — om eens openlijk uiting te geven aan de sympathie, die een eenvoudige, pretentielooze, hartelijke vriendenclub als „De Volewijckers” in breeden kring heeft verworven.

De leiding van den Amst. Athletiek Bond beschouwt de club van het Mosveld als een van haar beste getrouwen, van wie zij weet, dat zij altijd en overal op haar kan rekenen.

Uiteraard behooren A. A. B.-bestuurderen geen sterke voorkeuren onder de A. A. B.-clubs te hebben, maar niemand zal het mij toch, hoop ik, euvel duiden als ik hier verklaar, dat wij in den A. A. B. allemaal een bijzondere portie sportieve genegenheid hebben gereserveerd voor „De Volewijckers”, daar ginds in het koele Noorden, hoog boven het breede IJ. . . . waar het natuurlijk straks te klein wordt voor het 10-jarig feest!

Want als „De Volewijckers” even goed kunnen feestvieren als sport beoefenen — dan wordt het zonder twijfel een gezellige Novembermaand.

Proficiat dus, „Volewijckers”.

A. J. G. STRENGHOLT
Voorzitter van den Amst. Athletiek Bond.

„VOLEWIJCKERS“!

Op den tienden verjaardag van onze club breng ik U allen dank voor het vele werk, dat gij in de afgelopen jaren voor onze vereeniging hebt gedaan. Mochten Uw werkzaamheden wel eens zwaar zijn, en onoverkomelijk schijnen, toch liet niets U weerhouden, om zich geheel te geven, om de best mogelijke resultaten te bereiken en ons doel te naderen. Vooral de groei in den laatsten tijd maakte een reusachtige uitbreiding van de

werkzaamheden noodig. Maar boven dat universele werk, stond de geest die het werk bezielt, en de volharding die noodig is voor een duurzaam succes. Gij allen vormt de veer, die ons uurwerk drijft. Laat het peil, waarop onze club nu staat, niet het maximum punt zijn, maar laat U daardoor inspireeren voor nog meerdere kracht in de toekomst.

Singapore.

D. WAGENAAR

TIEN JAAR TUSSCHEN DE KRIJTLIJNEN

Toen onze Vereeniging ongeveer een jaar na haar geboorte, onder den naam van A. S. C. „De Volewijckers“, aan de competities van den A. V. B. ging deelnemen, brachten de Groen-Witten er nog niet veel van terecht.

Na een verblijf van drie jaren in de 2de klasse, werd het 1ste elftal bij keuze ingedeeld in de 1ste klasse, waarin het echter in dat seizoen geen rol speelde. Doch na deze competitie, welke zoo slecht beëindigd was, ging het verder crescendo.

De volgende competitie bracht het 1ste elftal de 2de plaats en in het seizoen 1926-'27 werd voor de eerste maal het kampioenschap behaald.

Nu lag de weg open tot het betreden van hoogere regionen. Voor het eerst in de 4de

klasse K. N. V. B. werd het elftal reeds als een gevaarlijk tegenstander beschouwd. De 4de plaats werd bereikt.

Het daarop volgend seizoen werd beëindigd op de 2de plaats en mocht ons elftal, daar de kampioenen geen promotie-wedstrijden behoefden te spelen, een kans wagen.

„Volewijckers“ promotie-wedstrijden!

Wij zijn haast geneigd te schrijven, dat heel Amsterdam-Noord de oogen gericht had op de prestatie der „Volewijckers“, te leveren in deze wedstrijden. De oude 3de klasseclub E. D. W. was de degradatie-candidate.

Met hoopvolle verwachtingen ging ons 1ste elftal op bezoek en... verloor, zij het dan ook slechts met 0—1. Door dezen tegenslag lieten

Tweede elftal bij het behalen v. h. Kampioenschap Reserve 3e klasse K. N. V. B. 1929-1930.

P. J. Winter, J. C. v. Smirren, B. Verbeet, J. F. Joinking, P. J. Kikkert, P. ter Beek, J. Leenstra, A. B. Lequin, L. A. Dorlijn, J. H. Wiegel, G. Hubeek.

G. Bognetteau, J. Swart. P. Landzaat, J. E. Wellerdieck, P. Boekhoff,
J. F. v. Rheenen, J. Schoumans, G. B. Lequin,
H. D. Bunk, B. Kamphorst, K. Daggelder.

onze jongens zich echter niet ontmoedigen. De thuiswedstrijd bracht een 6—1 overwinning, zoodat een beslissingsmatch voor het kijkgrage publiek nog op het programma stond. Deze wedstrijd, gespeeld tijdens snikheet weer op het Blauw-Wit-terrein aan het Nieuwe Diep, bracht ons het begeerde 3de klasserschap.

De uitslag was 4—1.

Na serieuze training stond de competitie, waarin „de Volewijckers” voor het eerst in de 3de klasse zouden uitkomen, weer voor de deur.

Met nagenoeg dezelfde ploeg werden „de Volewijckers” reeds door verschillende sportbladen als ernstige kampioenspretendenten gedoodverfd. Dit kwam ons echter wel een beetje te voorbarig voor. En toch — na 6 wedstrijden nog ongeslagen bovenaan — werd het ons ernst en na zeer zwaren strijd werd het kampioenschap behaald. Eén seizoen in de 3de klasse en welk 'n succes!

De promotie-wedstrijden brachten ons niet het gewenschte resultaat, doch men moet dan ook niet vergeten, dat het de „Spartaan” was, die haar 2de klasserschap had te verdedigen. „Spartaan”, niet-tegenstaande zij zich in zoo'n netelige positie bevond, werd toch als één der sterkste 2de klassers beschouwd. O. V. V. O. als „Dritte im Bunde” bracht ons aan de Pauwenlaan de eerste nederlaag toe, waarop wij op het Mosveld revanche

namen. Tegen de „Spartaan” konden wij het niet bolwerken en moesten resp. met 1—0 en 4—1 het onderspit delven, hoewel wij in het veld geen moment de minderen zijn geweest.

Ook al is het ons niet mogen gelukken een trapje hooger te klimmen, we kunnen welgemoed ons 2de lustrum vieren.

Ons 2de elftal nam, gelijk met het eerste, deel aan de competities van den A. V. B. in het jaar 1921-'22.

Wij mogen zeggen, dat onze reserves van den beginne af steeds tegenstanders zijn geweest, waarmede terdege rekening gehouden moest worden.

Begonnen in de Reserve 3de klasse A. V. B., werd na verloop van 3 seizoenen, waarin steeds met succes werd gespeeld, ongeslagen den eere-titel behaald.

Uitkomende in de Reserve 2de klasse, moesten zij zich met de 6de plaats tevreden stellen, doch een seizoen later werd opnieuw de bovenste plaats bereikt.

Zonder één enkel verliespunt! Dit was werkelijk een schitterende prestatie.

De twee daaropvolgende competities in de Res. 1ste klasse werd beide keeren de 5de plaats ingenomen.

Adspiranten A.
Kampioen Afd. C 1929-1930.

J. E. Korsel, J. Herfst, J. Bouman, C. J. v. d. Pluim, J. de Busser, J. H. Jimmink, J. Vader (Res.),
J. de Mol, W. P. Koster Jr., M. J. v. d. Berge, J. C. Tamse, H. Westenberg.

Het 2de elftal, na lang genoeg in den A. V. B. vertoefd te hebben, deed opnieuw een aanval op den titel en wist voor de derde maal hierop beslag te leggen.

Hierdoor keerde het den A. V. B. den rug toe en deed zijn intrede in den K. N. V. B.

Vol goeden moed werd gestreden om een zoo goed mogelijk figuur te slaan. Met afwisselend succes werd gespeeld, totdat zich de kans voordeed, datgene te bereiken, wat niemand had durven droomen. Het wist zoowaar opnieuw den kampioens­titel te veroveren en dat in een afdeling, waarin Zeeburgia II, T. O. G. II e.a. uitkwamen.

Evenals het 1ste elftal, toonde ook het 2de elftal zich een geducht tegenstander in zijn nieuwe omgeving.

Daar vijf clubs om drie plaatsen in de Reserve 2de klasse K. N. V. B. moesten kampen, stonden de kansen van het 2de elftal, om een klas hooger te komen, schitterend.

In het begin der promotie-competitie liet het zich aanzien, dat onze reserves zeker tot één der gelukkigen zouden behooren, doch na 'n paar nederlagen moesten alle zeilen nog bijgezet worden, om zich van de 3de plaats te verzekeren, waarmede de promotie een voldongen feit was.

Reden om aan te nemen, dat er een gezonde geest in het elftal heerscht. Ook nu weer is geble-

ken, dat met éénparig **willen** heel veel bereikt kan worden.

Het 3de elftal.

In het jaar 1922 bracht onze Vereeniging een 3de elftal in het veld, hetwelk uitkwam in de Reserve 3de klasse van den A. V. B. De 3de plaats was het resultaat. Na het beëindigen van het daarop volgend seizoen, zagen onze 3de elftallers zich een klas hooger geplaatst, door het kampioenschap hunner afdeling met slechts 3 verliespunten te behalen.

Doordat wij in het jaar 1924-'25 niet over een 3de elftal beschikten, werd de Reserve 2de klasse A. V. B. eerst in 1925-'26 met een 2de „Volewijkeners“-ploeg verrijkt.

Onze jongens bezetten de 5de plaats, terwijl zij hun clubgenooten-2de-elftalspelers naar de Reserve 1ste klasse zagen overgaan.

Tot nu toe hebben zij zich steeds rasechte „Volewijkeners“ getoond en zich, op een enkele uitzondering na, steeds onder de leiders der diverse afdelingen bevonden.

Ook dit elftal zal mettertijd den toegang tot hogere regionen wel vinden.

Eerst in 't jaar 1925 konden „de Volewijkeners“ overgaan tot het samenstellen van een 4de elftal. Uitkomende in de Reserve 3de klasse van den

Staande: J. v. Wittmarschen (inmiddels opgevolgd door v. Schaik), P. de Lange.
Zittend: J. Meulenbroek, Ph. K. Corstens, R. H. v. d. Winkel.

A. V. B., toonde dit elftal al direct den weg naar hogere sferen te kennen. De 2de plaats was het resultaat. Na afloop van het seizoen 1926-'27 moest het zich met de 4de plaats tevreden stellen.

Daarna verdween dit elftal weer van 't tooneel, om vervolgens in het seizoen 1928-'29 ongeslagen het kampioenschap te behalen.

In de Reserve 2de klasse deed het 4de elftal weer van zich spreken, doch moest tenslotte Schinkelhaven III den titel laten. Het 4de elftal kan er echter trotsch op gaan, het eenigste elftal te zijn, hetwelk den kampioen 3 punten ontnam.

Eerst in 1924-'25 werd „de Volewijckers” vertegenwoordigd in de Afdeeling Juniores en bezetten de Groen-Witten de 5de plaats in een afdeeling, waarin 6 elftallen hun krachten beproefden.

In 1927 keerde „de Volewijckers” weer met een Juniores-elftal terug en bereikte de 2de plaats met slechts 2 verloren wedstrijden. Het seizoen 1928-'29 bracht zij ten einde als een goede middenmoot, n.l. de 5de plaats, terwijl zij ook dit seizoen (1929-'30) de 5de plaats innam.

De Juniores B aanschouwden in 1927 het groene grastapijt en eindigden als No. 4.

Hun bestaan was echter van korten duur, doch in 1929 kwamen zij weer terug en beëindigden de competitie als No. 5. Dit was zeer zeker geen slecht resultaat, wanneer men bedenkt, in welk een afdeeling zij ondergebracht waren.

Tenslotte dan de Adspiranten, onze Benjamins. Evenals ons 1ste elftal zochten ook zij in 1921-'22 hun toevluchtsoord op de onderste plaats.

Dit was echter maar het begin, want toen zij voor den tweeden keer de competitie achter den rug hadden, eindigden zij op de 2de plaats.

De twee volgende seizoenen werd beide keeren den kampioenstitel veroverd, in 1923-'24 zelfs zonder één verliespunt.

Na deze successen moesten zij de drie volgende jaren met resp. de 3de, 5de en 2de plaats genoegen nemen, totdat in 1928-'29 wederom het kampioenschap behaald werd.

Evenals het 1ste en 2de elftal bereidden ook zij hun club een aangename verrassing, door opnieuw den titel in A'dam-Noord te doen belanden.

De B-Adspiranten begonnen gelijk de A-Adspiranten, doch deden het 't jaar daarop niet heel veel beter. Zij stegen slechts één plaatsje, en was deze competitie uitgespeeld geworden, de onderste plaats was wederom hun toebedeeld.

In 1923-'24 ging het echter beter en werd de 3de plaats ingenomen. Daarna loste dit elftal zich op en verdween voor den tijd van 4 jaren.

In 1928 betrad weer een B-elftal het terrein en hadden de Adspiranten-A van S. A. V. M. geen spaak in het wiel gestoken, de hoogste eer was dit elftal ten deel gevallen. Nu moesten de

„Volewijckertjes” zich met de 2de plaats tevreden stellen.

Dit jaar was het elftal te zwak om iets te presteeren. Doch wat onze Benjamins wel hebben laten zien, dat was hun moedig volhouden en trouw opkomen. Bravo!

Hiermede zijn wij gekomen aan het eind onzer bespreking over de verrichtingen der verschillende elftallen gedurende de 10 jaren, die voorbij zijn.

Moge het volgend tiental jaren der vereeniging evenveel succes brengen tot heil van de sport.

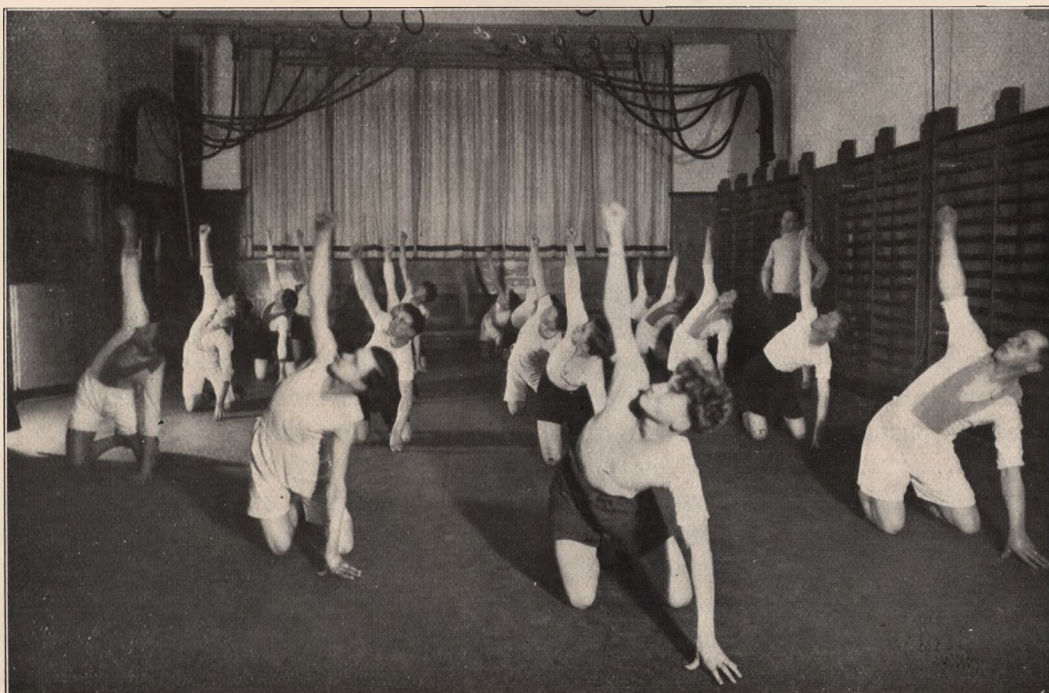
ONZE INDOOR-TRAINING

Het vraagstuk, dat sinds enkele jaren in het brandpunt der belangstelling heeft gestaan en nog staat, waarvoor experts en sportjournalisten, zoowel in binnen- als buitenland een intensieve aandacht aan den dag hebben gelegd en waarover in verschillende dagbladen, tijdschriften en sportorganen zeer interessante en leerzame artikelen zijn verschenen, is het vraagstuk der indoor-training.

Was oorspronkelijk 't begrip „indoor-training” betrekkelijk begrens, in den loop van enkele jaren werd de beteekenis wat ruimer opgevat.

Het is algemeen bekend, dat voetbal, roeien, zwemmen, cricket, kortom iedere tak van sport, zijn eigen speciale trainingsvoorschriften bezit, naast de meer algemeene, welke iedere sportbeoefenaar in acht heeft te nemen.

Iedere training omvat een bepaalde periode. De

Kijkje in de trainingzaal. Lenigheid, soepelheid, kracht en ausdauer zijn van onschatbare waarde voor sportieve prestaties.

Het Zweedsche wandrek bewijst nuttige diensten!

ervaren coach, wien de leiding van een ploeg is opgedragen, weet vrij nauwkeurig hoe lang de training van zijn leerlingen zal duren en naar dit tijdsbestek stelt hij zijn programma vast.

Hij zal dan trachten langs den weg der geleidelijkheid, volgens een door hem vastgesteld schema, den sportbeoefenaar tot de hoogste prestatie te voeren, welke volgens diens aanleg mogelijk is.

Het spreekt vanzelf, dat, wanneer door minder gunstige omstandigheden het oefenen in de buitenlucht niet mogelijk is en de training daardoor tijdelijk zou moeten worden gestaakt, de trainer niet die uitkomsten zou verkrijgen, welke hij volgens zijn berekening redelijkerwijs kon verwachten.

Men moest dus dit bezwaar op de een of andere wijze trachten te ondervangen en kwam op het idee gebruik te maken van overdekte oefengelegenheden.

Voor al in het op sportgebied zoo uitblinkende Engeland en in de Vereenigde Staten van Noord-Amerika werd dit systeem op zeer hooge waarde geschat en vond het algemeene navolging.

De resultaten bleven niet uit.

Het was vooral in de jaren na den oorlog, dat van de overzeesche landen berichten binnenkwamen van fraaie sportprestaties en recordsverbeteringen.

Meende men aanvankelijk nog, dat de oorzaak te vinden zou zijn in de geweldige vlucht, die de sport vooral in de na-oorlogsche jaren genomen had, waardoor het aantal sportbeoefenaars in geweldige mate steeg en dus de grootere landen door een betere selectie van het zoo ruimschoots voorhanden zijnde materiaal wel op den voorgrond moesten treden, men kwam dra tot de ontdekking, dat dit toch niet geheel opging.

De Engelschen en Amerikanen bleken bij hun prestaties op de Olympische Spelen, in 1924 en 1928, over een tot in de puntjes verzorgde techniek te beschikken.

Hun soepelheid en lenigheid, de economische wijze, waarop zij van hun lichaamskrachten gebruik wisten te maken, wekten algemeen de bewondering.

Deze zoo belangrijke fysieke eigenschappen waren slechts te verkrijgen door een minutieuze verzorging van het geheele bewegingsapparaat.

Behalve het beoefenen van technische onderdeelen trad het doel: door een algeheele en alzijdige grondverbetering a priori reeds in een zoo gunstig mogelijke conditie te komen, steeds meer op den voorgrond.

Het bestuur der A. S. C. „De Volewijckers” heeft nimmer een gelegenheid voorbij laten gaan,

De heer C. de Groen te midden zijner getrouwen voor de gymnastiekzaal, waar voor het eerst met indoor-training kennis werd gemaakt.

om te toonen, dat zij met haar tijd mede wenschte te gaan.

Het was in de maand October 1928, dat er op een toentertijd gehouden bestuursvergadering voorloopige plannen werden beraamd, teneinde de leden in de gelegenheid te stellen zich gedurende de wintermaanden ook binnenshuis te oefenen.

De eerste zorg was het verkrijgen van een geschikte oefengelegenheid. Dank zij de goede medewerking van den Amsterdamschen Turnbond (A. T. B.), wist men de beschikking te verkrijgen over het nieuwe, geheel naar de eischen des tijds ingerichte gymnastieklokaal der Azalea-school.

Onder de kundige leiding van den heer De Groen, den leider der atletiekafdeeling, werd in het begin van 't jaar 1928 met de indoor-training een aanvang gemaakt.

Onbekend maakt onbemind. Zoo was het ook hiermede. Het aantal dergenen, die zich voor deze training interesseerden, beantwoordde aanvankelijk lang niet aan de verwachtingen, die men zich had gesteld.

Never mind! Zoowel het bestuur als de leider, bezielde met een onverwoestbaar enthousiasme voor de goede zaak, hielden niet op door woord en geschrift den leden van de groote noodzakelijkheid, hun lichamelijken welstand te verbeteren, te overtuigen.

Doch hoe loffelijk dit ook was, alleen zij, die den gunstigen invloed van een geregelde systematische en doelbewuste oefening aan den lijve hebben ondervonden, weten de resultaten daarvan op de juiste waarde te schatten en zijn ten slotte de beste propagandisten.

Al bleef het aantal deelnemers in dit eerste trainingsjaar dan ook betrekkelijk beperkt, een bepaalde groep bleef getrouw de oefenavonden bezoeken; zij vormde een vaste kern, waarop de leider rekenen kon.

Naast den heer De Groen komt hun de groote verdienste toe, er in niet geringe mate toe te hebben bijgedragen, dat de indoor-training een integraal deel is geworden van het leven van onze sportvereniging.

Wel groot was de teleurstelling, toen kennis genomen werd van het bericht, dat deze sympathieke leider, wegens verandering van werkring, zijn werkkraft niet langer aan de vereniging kon wijden. Wat hij echter tot stand had weten te brengen, was van blijvenden aard. Daarop wordt voortgebouwd. Zijn arbeid, zijn liefde en belangstelling voor „De Volewijckers” hebben een warme waardeering achtergelaten in de harten van zijn dankbare leerlingen.

Al beantwoordde het resultaat dus aanvankelijk niet geheel aan de verwachtingen, welke Bestuur

en leider zich hadden voorgesteld, men liet zich niet ontmoedigen en ging vol hoop en vertrouwen op den ingeslagen weg voort.

Den heer Heindijk werd verzocht, de leiding der indoor-training op zich te nemen, die zich daartoe gaarne bereid verklaarde.

Dank zij de flink gevoerde propaganda van bestuur, leden der atletiekcommissie en deelnemers, nam de belangstelling steeds toe.

Flink werd er aangepakt, hard, zeer hard werd er gewerkt. In hun enthousiasme en ijver gaven de leden elkander niets toe.

Het resultaat bleef niet uit. Met voldoening constateerden zij, dat hun uithoudingsvermogen toenam, hun spieren en ledematen in kracht en lenigheid toenamen, hoe zij de juiste beheersching over hun bewegingen verkregen, kortom hun geheele lichamelijke constitutie tot grootere waarde kwam.

En niet alleen bleek de trainingszaal een plaats te zijn, waar men in de gelegenheid was zich kostbare fysieke eigenschappen te verschaffen, neen, zij gaf ons meer.

Zij werd de kweekplaats van een goede vriendschappelijke sfeer, men onderging den invloed van den kameraadschappelijken geest, welke er steeds heerschte; er demonstreerde zich een intens gevoel van saamhoorigheid.

Van onschatbare waarde is een zoo gezonde clubgeest voor het behoud en ontwikkeling van het verenigingsleven. Moge iedere Volewijcker, lid zoowel als donateur, het belang van deze geestelijke eigenschappen inzien en ze helpen versterken. Het is in het belang van den sportieven naam van onze natie in het algemeen en in dien van de A. S. C. „De Volewijckers” in het bijzonder.

ATHLETIEKBEOEFENING ONDER DE GROEN-WITTE VLAG

Wanneer de 1ste November 1930 is aangebroken, is het voor de A.S.C. „De Volewijckers” een feestdag. Dan beleeft onze sportclub haar tweede lustrum. Dan zullen er speeches worden afgestoken en oude herinneringen nog eens worden opgehaald.

Velen, die vanaf de oprichting ons verenigingsleven hebben medegemaakt, zullen gaarne eens een poosje stilstaan bij enkele gebeurtenissen of gedenkwaardige data.

Met voldoening mogen zij terugzien op hetgeen in deze tien jaren werd bereikt, ondanks vooroordeel, moeite en tegenslag. Hoe er toch nimmer werd getalmd als er een plan te verwezenlijken viel, hoeveel geduld er vaak noodig was, teneinde het doel te bereiken, dat men zich had gesteld. Hoe tenslotte werkkracht en geduld werden beloond, met een resultaat, dat meer malen de verwachtingen overtrof.

Zij zullen misschien wel nimmer hebben kunnen denken, dat in een tijd van slechts enkele jaren de atletiekbeoefening in onze sportvereniging tot flinken welstand geraken en deze sportbeoefening onder de bewoners van Amsterdam-Noord groote populariteit verwekken kon.

Het aantal kijklustigen passeerde meer dan eens de tweeduizend, een getal, waaraan menige specifieke atletiekvereniging slechts zelden toekomt.

Tevredenheid met het bereikte resultaat mag nimmer leiden tot de gedachtengang: „Nu is het genoeg”. Stilstand is achteruitgang. De boog kan niet immer gespannen zijn. Een wijle rusten? Goed! Doch daarna weer met volle kracht vooruit.

Werklust, samenwerking en waardeering voor elkanders arbeid, ziedaar de drie factoren, welke ook den groei en bloei van de atletiekbeoefening in zoo ruime mate beïnvloeden.

Moge onze groen-witte vlag dit devies nog lange jaren in haar banen voeren.

Hoe kwam men tot de oprichting van onze atletiekafdeeling? Hoe ontstond zij eigenlijk en wanneer precies?

Enkelen onder ons zullen waarschijnlijk nog een herinnering met zich meedragen, hoe een vijf- of zestal „athleten” zich eenmaal per week in de een of andere sinistere gelegenheid plachten te verzamelen met het doel zware halters van nota bene vijftig kilo omhoog te drukken of te stooten, hetgeen niet geheel ongevaarlijk bleek te zijn. Men

„Verzamelen voor den veldloop”. 21 Juli 1929.

liet het gewicht tenminste wel eens een enkele maal vallen! Daardoor was men genoodzaakt omhoog te springen, teneinde het euvel „platvoeten” te vermijden. De ruimte was vrij beperkt, men rookte gaarne onder de oefeningen eens een sigaretje, hetgeen aanleiding gaf tot acuut optredende maagstoornissen. Men zag bij zoo'n gelegenheid onze toekomstige atleten meermalen de deur uit „starten”.

Men zal moeten toegeven, dat hier toch wel degelijk met de grondbeginselen der atletiek: Stooten, springen en loopen een aanvang werd gemaakt!!

Nadere bijzonderheden over dezen oertijd zijn nimmer in administratieve vorm vastgelegd. Wanneer men de mondelinge overleveringen mag gelooven, had een en ander nochtans de volle aandacht van het Bestuur!

Bij het doorbladeren der Jaarverslagen blijkt wel, dat voor 1926 nimmer van eenige ernstige atletiekbeoefening sprake is geweest. Niette-

min voelde men reeds, welk een prachtig arbeidsveld hier voor de jonge vereeniging braak lag.

Men besloot de zaak flink aan te pakken. Met den heer C. de Groen werden gewichtige besprekingen gehouden en plannen gemaakt. In het jaar 1926, op het oude terrein aan de Hamerkade, is bij „de Volewijckers” het eerste onderricht gegeven in de grondbeginselen der atletiek.

Teneinde de animo wat op te wekken, werd in 1927 besloten, eens een kansje te wagen met deelname aan de Vondelparkestaffette, een wedstrijd, welke ieder jaar in ons mooi Vondelpark gehouden wordt, onder auspiciën van den Amsterdamschen Athletiekbond (A. A. B.), als een waardige inzet van het seizoen der Amsterdamsche Sportvereenigingen.

Het schijnt, dat onze jonge kuikens nog wel flink van zich af hebben gepikt. Ze sloegen niet zoo'n heel slecht figuur. Ze namen zich dan ook voor, bij de volgende gelegenheid terug te komen!

De A. A. B. bleek belangstelling voor „de

21 Juli 1929
Start van de 800 M. Olympische estafette!!

Een moment uit den promotie-wedstrijd
„De Volewijckers”-O.V.V.O. (2-0).
Voor het doel der gasten.

Volewijckertjes” te hebben opgevat. Haar volijverig bestuur besloot te helpen en meende dit niet beter te kunnen doen, dan voor de bewoners van Amsterdam-Noord een als propaganda bedoelde atletiekdemonstratie te geven.

In hetzelfde jaar werd besloten, eens een kijkje te nemen op de mooie sintelbaan. Al werd dan ook geen prijsje behaald, hetgeen trouwens niet in de verwachting had gelegen, men had er toch iets geleerd.

Men voelde, dat het begin er was. Onder de bezielende leiding van den heer C. de Groen baande men zich verder den weg tot succes. Dit liet niet lang op zich liet wachten.

Bij den op 22 April door A. V. A. C. georganiseerden cross-country over een afstand van $2\frac{1}{2}$ K.M., waaraan een zeventigtal atleten deelnamen, waaronder vijf „Volewijckers”, kwam Henk Slegt als zevende door de finish gestoven. Ook H. Greeve, D. v. Raad, P. Winter en A. van Blijenburgh hielden zich kranig. Bij loting ging

de tweede verenigingsprijs voor ons verloren.

Door dit fraaie succes aangespoord, verscheen vriend Slegt in gezelschap van Winter, v. Raad en Greeve eveneens aan den start voor den veldloop, welke door den A.A.B. in samenwerking met den N.H.A.B. was georganiseerd en wel op den 29sten April. H. Slegt stelde zich ditmaal niet meer tevreden met een 7de prijs. Hij bezette eervol de vijfde plaats. Winter was No. 15, Greeve en v. Raad ontvingen beiden 'n vaardigheidsdiploma.

Ook de 5de Mei 1928 is een datum, die vermeld dient te worden, de dag n.l., waarop „de Volewijckers” den vierden prijs wisten te behalen bij de Vondelparkestaffette. Wel mocht onze Voorzitter den heer De Groen extra-hartelijk gelukwenschen met het bereikte resultaat.

De ploeg bestond uit de volgende loopers: A. v. Raad, Fr. v. d. Hilst, G. L. Ehrenfeldt, H. Greeve, H. Slegt, H. v. d. Berg, A. v. Blijenburgh, P. Winter, G. Brouwer en B. Verbeek, welke res-

Start van de veldloop 21 Juli 1929.

pectievelijk de volgende afstanden voor hun rekening namen: 500-, 100-, 200-, 300-, 800-, 1600-, 800-, 500-, 300- en 100 M.

Ook op den sportdag, welke door de vereeniging D. W. V. was georganiseerd, verschenen „de Volewijckers” op 't appèl. Aan H. v. d. Berg komt de eer toe, de eerste te zijn geweest, die voor onze vereeniging een eersten prijs wist te behalen door op de 1500 M. te zegevieren. Hij werd gevolgd door Slegt, die een goede tweede werd. Door dit goede voorbeeld duchtig geïnspireerd, besloot onze estafetteploeg op de 100 M. eveneens haar uiterste best te doen. Tot groote vreugde van de Volewijckersupporters wist ook zij de zege te behalen.

Henk v. d. Berg toonde een liefhebber van de middelbare-afstand te zijn. Bij den atletiekwedstrijd, welke door den A.A.B., den 1en Juli op het Mosveld werd georganiseerd, wist hij zijn prestatie te herhalen. Onze estafetteploeg over 4×100 M. moest zich met de tweede plaats tevreden stellen.

Door deze successen aangemoedigd, besloot onze vereeniging zelf een atletiekdag te organiseren op den 19den Augustus.

Aan alle sport- en gymnastiekvereenigingen, hun domicilie hebbende aan den overkant van het IJ, werd een uitnodiging tot deelname gezonden.

Gelukkig, er bleek een flinke animo te bestaan. Ruim tweehonderd deelnemers, w.o. dertig Volewijckers hadden voor de verschillende nummers ingeschreven. Het programma was wat overladen; het bestond slechts uit 24 nummers!!!!

Dubbel prettig was het daarom, dat alles zoo echt op rolletjes liep. Behalve een sportief, werd het dan ook een organisatorisch succes.

Onze vereeniging wist dien gedenkwaardigen dag 14 prijzen te winnen, w.o. 4 eerste.

Zoo won H. v. d. Berg weer eens de 1500 M. in een tijd van 4 min. 53,4 sec.

J. Wolzak werd eerste bij den veldloop over een afstand van $3\frac{1}{2}$ K.M., terwijl F. v. d. Hilst de eerste plaats bezette op de 800 M. en het balvertrappen.

Nogmaals was het v. d. Berg, die op den 9den September zijn prestatie wist te verbeteren, door de 1500 M. in den tijd van 4 min. 37,4 sec. af te leggen.

Ook Jan Wolzak wist de aandacht op zich te vestigen door o.a. een tweeden prijs te behalen bij

een wedstrijd, welke door A.V.A.C. over een afstand van 3 K.M. was georganiseerd.

Het atletiekseizoen 1928 werd voor onze vereeniging het belangrijkste jaar. In dit jaar werd de hechte grondslag gelegd eener regelmatige atletiekbeoefening. Het tijdvak 1926—1928 is een tijdvak geweest, waarin onze vereeniging haar organisatorische talenten ten volle kon ontplooiën. Het jaar 1928 in het bijzonder was een jaar, waarin rijke ervaring werd opgedaan.

In de eerste plaats demonstreerde zich wel de groote noodzakelijkheid, zich als lid te doen inschrijven van de A.A.B.

Een desbetreffend bestuursvoorstel, op de ledenvergadering van 8 Februari 1929 naar voren gebracht, kon niet anders dan de algeheele goedkeuring der leden wegdragen.

Nimmer heeft onze vereeniging spijt van dezen stap gehad.

Het is overbodig, de velerlei groote verdiensten te schetsen van dezen bond. Veel, zeer veel heeft onze vereeniging aan hem te danken. Naast den heer Strengholt, zijn eminenten voorzitter, mag de heer P. H. v. Doesburg, de secretaris, met eere worden genoemd. Ook aan de technische- en propagandacommissie, onder aanvoering van de heeren D. Willink en W. Kamlag, zijn wij veel verschuldigd. Het moge ons tot verheugenissen stemmen, dat wij bij den bond goed staan aangeschreven. Laten wij trachten, deze sympathie nimmer te verliezen.

Was dus het seizoen 1928 voor ons zoo belangrijk door de snelle opleving der atletiek, ook het jaar 1929 is zeer succesvol geweest en in onze herinnering vastgelegd, als een tijdvak van prettige gebeurtenissen en sportieve ontmoetingen.

In vogelvlucht worden enkele feiten hier even gememoreerd:

4 Mei. Wij winnen den 3den prijs bij de Vondelparkeestafette.

2 Juni. Onze Olympische estafette-ploeg zegeviert met een tijd van 4 min. 15,4 sec. op den Nieuwelingendag van den A. A. B.

21 Juli. Athletiekdag der Volewijckers. Zeer goed geslaagd. J. Wolzak komt als eerste binnen bij den gehouden veldloop, gevolgd door G. Wagenaar, J. v. d. Winkel en W. Kappel.

Onze Olympische estafette zegeviert na span-

De heer v. d. Kuip, leider der atletiek-afdeeling, m. zijn flinke Olympische estafetteploeg, welke op 21 Juli 1929 gehouden atletiekdag wist te zegevieren in den tijd van 4 min. 13 sec.

P. Winter

H. Greeven

W. v. d. Kuip

C. Gomes

H. Slegt

nenden strijd met D.W.V. in den tijd van 4 min. en 13 sec.

P. Winter wint de 400 M.

B. Verbeek wint het nummer discuswerpen.

H. Slegt wordt overwinnaar bij den 800 M.-loop.

J. Wolzak wordt No. 1 op de 1500 M.

28 Juli. H. Slegt wint de 800 M. bij den door den A.A.B. georganiseerden wegwedstrijd.

De opleving der atletieksport bracht, zooals te verwachten was een belangrijke uitbreiding der werkzaamheden met zich mede. Deze uitbreiding nam tenslotte dergelijke afmetingen aan, dat onze secretaris, de heer Ph. K. Corstens, het werk niet meer afkon. Het was dan ook een groote verbetering, dat op de vergadering van den 29sten Mei de atletiekcommissie werd geïnstalleerd, bestaande uit B. Bogaard, voorzitter, H. Slegt, secretaris en H. Greeve, lid der commissie.

Door 't vertrek van den heer De Groen naar Zwolle moest door het bestuur naar een opvolger worden uitgezien. Zij mocht zich gelukkig prijzen, hiermede zoo voortreffelijk te zijn geslaagd, door den heer W. v. d. Kuip te engageeren.

De heer v. d. Kuip heeft door zijn prettigen kameraadschappelijken omgang en zijn zonnig humeur gevoelens van vriendschap weten op te wekken

bij zijn leerlingen. Zijn theoretische en praktische kennis van de oefenstof bleek van degelijke kwaliteit te zijn.

Al deze eigenschappen stempelen hem tot het voorbeeld van den idealen leider. Wij hopen, dat v. d. Kuip nog lange jaren „de Volewijckers” van zijn zoo vruchtdragend onderwijs zal doen profiteren.

De atletiekcommissie, welke oorspronkelijk uit drie leden bestond, werd op de Jaarvergadering in December 1929 uitgebreid tot vijf leden, waarin de volgende personen zitting namen:

B. Bogaard, Voorzitter.

W. Heindijk, Secretaris.

M. Faber, H. Greeve en E. Vreeburg, commissieleden.

Behalve het organiseeren van wedstrijden en wat daarmee samenhangt, nam deze commissie tevens de taak op zich, de wandelsport te propageeren. Men ging daarbij van de stelling uit, dat het doen van flinke wandelingen van onschatbaar voordeel is voor de vorming van flinke jonge menschen. Langzamerhand wordt in deskundige kringen het doen van flinke afstandsmarschen als een onmisbaar onderdeel beschouwd voor de vorming van den atletiekbeoefenaar.

De commissie besloot hiermede een proef te nemen; zij mocht met het resultaat niet ontevreden

zijn, al werd er wel wat meer van verwacht. Door verschillende omstandigheden werden er in het voorjaar niet meer dan twee wandeltochten uitgeschreven en wel over een afstand van 20 en 30 K.M. Dit onderdeel blijft echter onze aandacht vragen. Ook het maken van wandelingen worde in de toekomst een regelmatig beoefende sport.

Door drukke werkzaamheden, moest de heer Heindijk de functie van secretaris neerleggen, welke door den heer C. Gomes werd overgenomen.

Van de in 1930 behaalde resultaten zijn tot dusver de volgende prestaties te releveeren:

3 Mei. „De Volewijckers” behalen den tweeden prijs in de Vondelparkestaffette!!

18 Mei. Ons Juniorlid J. Assink wint voor de eerste maal een 100 M.-loop in den fraaijen tijd van 11,8 sec.

J. Wolzak wint bij den gehouden Singelloop te Utrecht een fraaijen beker.

Op den 30sten Juli en den 2en Augustus uitgeschreven clubkampioenschappen behaalde J. Wolzak den eersten prijs met 49 punten.

Hiermede zijn wij aan het eind gekomen van ons overzicht. Met goede verwachtingen voor de toekomst hopen wij op den ingeslagen weg voort te gaan.

Wijde perspectieven staan dan voor ons open!

De Toekomst.

